

Наближати довго-очікувану перемогу

Микола Шпилівий

Незалежний Київський Театр «Між трьох колон» було утворено в 2016 році. Нині кожного тижня театр показує авторську п'єсу «Згадайка». Як зазначає режисер і засновник театру Дмитро Ходаківський, це мозаїка епізодів, які неможливо пояснити і небезпечно забувати.

Вистава досить специфічна. І технічно, і за змістом. Адже вона про головні події цьогорічної війни в Україні – темні і криваві. Її поставлено так, аби можна було грати в умовах, коли немає світла. Всі звуки, в тому числі сирени повітряної тривоги, евакуаційних потягів, важкої військової техніки, вітру на нічному блок-посту відтворюють актори. А джерелом світла є лише ліхтарики. Завдяки такому вирішенню ви ніби опиняєтеся в умовах, коли ледь не вся країна переховувалася в бомбосховищах. І завдяки акторській грі згадуєте ключові події минулого півріччя. Навіть якщо деякі з них уже встигли забутись. А згадувати є про що. Це повітряні тривоги, метушня, евакуація, прильоти, військові навчання і запеклі бої. А також окремі події, які бачив або чув ледь не кожен із нас. Викрадення ворожого танку циганами, історія з крейсером «Москва», якого послано зрозумілою окупантам мовою туди, куди їм слід назавжди піти. Звісно, у виставі є найупізнаваніший пес Патрон. І Белгородська «бавовна». І волонтери. А ще багато емоцій – від болю і розпачу до сповненого гідності героїзму і незламної віри у перемогу.

Гострої української сатири «всипали» таким постатям сучасної політики, як одіозні Лукашенко зі своєю «картою» і «превентивним ударом» і Кадиров, якому трапилися конопські відьми, що для нещасного мало неприємні наслідки. Дістали «на горіхи» й представники «співчуваючої» західної спільноти. Не обійшлося й без головного антагоніста вистави – путіна, який не тільки щодня тероризує Україну, забираючи тисячі життів, у тому числі і своїх громадян, а й погрожує всьому світові ядерною зброєю. У цій виставі він вижив. Але сценарій ще не дописано. Тож театр «Між трьох колон» пророкує головному злодієві 2022 року неминучу загибель. Утім, є у дійстві українські вірші, пісні. Вони, ніби те слабке світло з ліхтариків, нагадують, що навіть у найтемніші часи невимовного жаху і болю ми здатні любити, допомагати одне одному, протистояти ворогу, сподіватися на краще і всі разом наближати довгоочікувану перемогу. За час від прем'єри «Згадайки» театр «Між трьох колон» зібрав кошти на дрон, глушник, монотельнічний бачення і тепловізор. Покази вистави продовжуються. Збір коштів триває.

Не моя рука карає, а рука Бога...

Лариса Брюховецька

«Снайпер. Білий ворон»

Режисер Мар'ян Бушан
Автори сценарію Мар'ян Бушан, Микола Воронін
Оператор Костянтин Пономарьов
Продюсер Артем Денисов
У ролях: Павло Алдошин, Марина Кошкіна, Андрій Мостренко, Роман Семисал, Олег Драч, Роман Ясіновський, Олег Шульга.
Кінокомпанія UM Group, 2021

Роман Ясіновський у фільмі «Снайпер. Білий ворон». Режисер Мар'ян Бушан. 2021.

«Перед кожним пострілом я кажу одні й ті самі слова: «Я син цієї землі, земля моя мати. Краплі сильні дай мені, щоби краще стріляти. Це не моя рука карає, а рука Бога. Дай мені сили, Боже, щоби знищити все вороже на цій землі».
(Микола Воронін)

«Це дуже важливе кіно для нашої країни зараз і назавжди»
(Павло Алдошин)

Війна культивує жорстокість, нівелює людяність. Але у фільмі, про який ітиметься, фокус саме на людяності воїна, ще вчора абсолютно мирної людини, яка свій інтелект, замість мирних справ, змушена спрямовувати на подолання ворога. Ворог зі сходу прийшов на нашу землю, не приховуючи своєї мети: знищити українців як народ, націю. Проти нього зі зброєю в руках стали найкращі сини України. Про наших воїнів, які воюють на Донбасі з російським агресором із 2014 року, йдеться у фільмі «Снайпер. Білий ворон» Мар'яна Бушана. Цей напружений, без зайвого пафосу фільм вийшов в український прокат у знаковий день – 24 серпня 2022 року.